DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 4 września 1953 | Nr 12/9 gm/ | Poz. 34 — 36

TREŚĆ:

34

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 sierpnia 1953 r.

w sprawie powołania komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli stałych techników finansowych Ministerstwa Finansów.

Na podstawie § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego oraz zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. Nr 36, poz. 277), § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1950 r. w sprawie odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli zatrudnionych w szkołach zawodowych i zakładach naukowych podległych Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego (Dz. U. Nr 54, poz. 491) oraz § 2 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 20 stycznia 1933 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko nauczycielom (Dz. U. Nr 26, poz. 217) zarządza się co następuje:

§ 1.

Tworzy się przy Ministerstwie Finansów następujące komisje dyscyplinarne dla orzekania w sprawach dyscyplinarnych nauczycieli techników finansowych:

1) komisję dyscyplinarną — jako pierwszą instancję,
2) odwoławczą komisję dyscyplinarną — jako drugą instancję.

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów T. Dietrich

35

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 sierpnia 1953 r.

w sprawie prowadzenia ewidencji kredytów zbiorczych budżetów terenowych.

Na podstawie § 30 ust. 5 pkt. 5 uchwały Nr 325 Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1953 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania budżetu państwa (Monitor Polski Nr A-53, poz. 592) zarządza się co następuje:

§ 1.

Celem ujednolicenia formy i sposobu prowadzenia ewidencji kwot zbiorczych budżetów terenowych oraz ich dalszego podziału, wprowadza się w oddziałach (referatach) budżetowych wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych obowiązek prowadzenia następujących ewidencji:

1) ogólnej ewidencji stanu i ruchu kwot budżetowych zbiorczego budżetu dochodów własnych,
2) ewidencji stanu i ruchu kwot budżetowych zbiorczego budżetu dochodów własnych w działach,
3) ewidencji stanu i ruchu kwot budżetowych zbiorczego budżetu dochodów własnych w częściach z rozbiciem na działy,
4) ogólnej ewidencji stanu i ruchu kwot budżetowych zbiorczego budżetu dochodów w zakresie udziałów w dochodach budżetu centralnego,
5) ogólnej ewidencji stanu i ruchu kwot dotacji wyrównawczej,
6) ogólnej ewidencji stanu i ruchu kwot budżetowych zbiorczego budżetu wydatków,
7) ewidencji stanu i ruchu kwot budżetowych zbiorczego budżetu wydatków w działach,
8) ewidencji stanu i ruchu kwot budżetowych zbiorczego budżetu wydatków w częściach z rozbiciem na działy.

§ 2.

Ewidencja służy do utrzymania w ciągłej aktualności kwot poszczególnych zbiorczych budżetów z uwzględnieniem zmian dokonywanych w ciągu roku w tych budżetach w przekroju ogólnych kwot budżetów oraz według działów i części budżetowych z podziałem na własny budżet jednostkowy i zbiorcze budżety rad narodowych niższych stopni.

§ 3.

Ewidencje wymienione w § 1 należy prowadzić w dwóch księgach według wzorów stanowiących załączniki do niniejszego zarządzenia: 1) w księdze ewidencyjnej dochodów (wzór Nr 1) i 2) w księdze ewidencyjnej wydatków (wzór Nr 2) — przeznaczając w tych księgach odpowiednią ilość kart dla każdego rodzaju ewidencji; księga ewidencji dochodów zawiera ewidencje wymienione w § 1 pkt 1 — 5, księga ewidencji wydatków — pkt 6 — 8.

§ 4.

Celem zachowania zgodności ewidencji, każdy zapis dokonany w ogólnej ewidencji powinien równocześnie być dokonany we wszystkich innych odpowiednich ewidencjach (np. ewidencja działów powinna być zgodna z ogólną ewidencją zbiorczego budżetu, ewidencja części w poszczególnych działach powinna być zgodna z ogólną ewidencją danego działu).

§ 5

Z końcem każdego miesiąca należy wyprowadzić aktualną kwotę każdego budżetu od początku okresu budżetowego i sprawdzić jej zgodność.

§ 6

Wpisy do ewidencji mogą być dokonywane tylko na podstawie decyzji Ministra Finansów lub uchwał właściwych prezydiów rad narodowych, podjętych w oparciu o obowiązujące przepisy.

§ 7

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym, że ewidencje zaprowadzone przed tym dniem na odmiennych wzorach mogą być prowadzone do końca roku 1953.

Minister Finansów T. Dietrich

Wzór Nr 1.

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 sierpnia 1953 r. w sprawie prowadzenia ewidencji kredytów zbiorczych budżetów terenowych (poz. 35).

Ewidencja ....

Podstawa dokonania wpisu		TREŚĆ	Suma ogólna budżetu zbiorczego	Budżet jednostkowy wojewódzki (powiatowy)	Budżet zbiorczy pow. .... (budż. jedn gm. ....)	Budżet zbiorczy pow. .... (budż. jedn gm. ....)	Budżet zbiorczy pow. .... (budż. jedn. gm. ....)		Budżet m. stan. pow. .... (Budżet m. nie stanow. pow. ....)	Budżet m. stan. pow. .... (Budżet m. nie stanow. pow. ....)	
Data	Nr										
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Objaśnienia do wzoru Nr 1:

1. Wzór służy do prowadzenia ewidencji wymienionych w § 1 zarządzenia w punktach 1—5, zarówno na szczeblu województwa jak i powiatu.
2. W tytule — po wyrazie „Ewidencja" wpisuje się odpowiednią jej nazwę.
3. Do rubr. 1 — wpisuje się daty decyzji Ministra Finansów względnie uchwał prezydiów rad narodowych opartych o obowiązujące przepisy o wykonywaniu budżetu mających wpływ na stan zbiorczego budżetu.
4. Do rubr. 2 — wpisuje się numery decyzji i uchwał wymienionych w punkcie 3.
5. Do rubr. 3 — wpisuje się krótką treść dotyczącą ewidencjonowanych zmian.
6. Do rubr. 4 — wpisuje się globalną kwotę zbiorczego budżetu województwa (powiatu) uchwalonego przez radę narodową oraz każdej z osobna zmiany mającej wpływ na stan zbiorczego budżetu.
7. Do rubr. 5 — i następnych — wpisuje się kwoty dochodów poszczególnych budżetów (jednostkowego wojewódzkiego, zbiorczych budżetów powiatów i budżetów miast stanowiących powiaty albo jednostkowego powiatowego, budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów) będących częścią składową zbiorczego budżetu województwa (powiatu) oraz każdej z osobna zmiany mającej wpływ na te budżety.
8. Kwoty zwiększeń wpisuje się czarnym atramentem, kwoty zmniejszeń — czerwonym atramentem.
9. Należy zachować zasadę zgodności ewidencji (rubryki 5, 6, 7 i następne = rubr. 4).
10. Ewidencja zbiorczego budżetu województwa obejmuje budżet jednostkowy wojewódzki, budżety zbiorcze powiatów i budżety miast stanowiących powiaty.
11. Ewidencja zbiorczego budżetu powiatu obejmuje budżet jednostkowy powiatowy, budżety gmin i budżety miast nie stanowiących powiatów.

Wzór Nr 2.

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 sierpnia 1953 r. w sprawie prowadzenia ewidencji kredytów zbiorczych budżetów terenowych (poz. 35).

Ewidencja ....

Podstawa dokonania wpisu		TREŚĆ	Suma ogólna budżetu zbiorczego			Budżet jednostkowy wojewódzki (powiatowy)		Budżet zbiorczy pow. (Budżet jedn. gm ....)				Budżet m. stan. p w. .... (Budż. m. nie stanow. pow. ....)			
Data	Nr		Ogółem	w tym wydatki bieżące	w tym wydatki inwestycyjne	bież.	inwest.	bież.	inwest.	bież.	inwest.	bież.	inwest.	bież.	inwest.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

Objaśnienia do wzoru Nr 2:

1. Objaśnienia do wzoru Nr 1 podane w punktach 1 — 5, 8, 10 i 11 mają odpowiednie zastosowanie do wzoru Nr 2 z tym, że wzór Nr 2 służy do prowadzenia ewidencji wymienionych w § 1 zarządzenia w punktach 6 — 8.
2. Do rubr. 4 wpisuje się globalną kwotę zbiorczego budżetu województwa (powiatu) (bieżące i inwestycyjne) uchwalonego przez radę narodową oraz każdej z osobna zmiany mającej wpływ na stan zbiorczego budżetu.
3. Do rubr. 5 i 6 wpisuje się kwoty wydatków bieżących (w rubr. 5) i inwestycyjnych (w rubr. 6) będących częścią składową globalnej kwoty zbiorczego budżetu z rubr. 4 oraz każdej z osobna zmiany mającej wpływ na stan wydatków bieżących zbiorczego budżetu.
4. Do rubr. 7 i następnych wpisuje się kwoty wydatków (bieżących i inwestycyjnych) poszczególnych budżetów (jednostkowego wojewódzkiego, zbiorczych budżetów powiatów i budżetów miast stanowiących powiaty albo jednostkowego powiatowego, budżetów gmin i miast nie stanowiących powiatów) będących częścią składową zbiorczego budżetu województwa (powiatu) oraz każdej z osobna zmiany mającej wpływ na te budżety.
5. Należy zachować zasadę zgodności ewidencji (rubr. 7 i następne = rubr. 5+6 = rubr. 4; rubr. 7 9, 11 i następne nieparzyste = rubr. 5; rubr. 8, 10, 12 i następne parzyste = rubr. 6).

36

OKÓLNIK

z dnia 22 sierpnia 1953 r.

w sprawie wykładni niektórych przepisów dekretu o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne.

Nr PW 2326/3/53.

W związku z licznymi wątpliwościami, jakie nasuwają się terenowym organom finansowym przy wykonywaniu niektórych przepisów dekretu z dnia 30. VI. 51 r. o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. Nr 38, poz. 284) jak również przepisów uchwały Nr 395 Rady Ministrów z dnia 30. VI. 51 r. w sprawie określenia zakresu obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne państwowych gospodarstw rolnych (Mon. Pol. Nr A-66, poz. 863) oraz celem jednolitego stosowania tych przepisów — na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) wyjaśnia się, co następuje:

Powołane w niniejszym okólniku artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dn. 30. VI. 51 r. o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. Nr 38, poz. 284).

Do art. 5 ust. 1 pkt. 1 lit. a).

Określenie, kiedy grunt jest niezabudowany oraz kiedy budynek nie wchodzi w skład gospodarstwa rolnego zawiera rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12.V. 51 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatkach terenowych (Dz. U. Nr 30, poz. 237 i z 1952 r. Nr 24, poz. 166). Ustalenie, czy grunt jest niezabudowany, jak również, czy budynek lub grunt niezabudowany nie wchodzą w skład gospodarstwa rolnego należy do tego organu finansowego, w którego kompetencji leży wymiar podatku od nieruchomości na podstawie przepisów ustawy o podatkach terenowych.

Dopiero po rozstrzygnięciu przez w/w organ finansowy, że budynek, grunt niezabudowany nie wchodzi w skład gospodarstwa rolnego i podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości — może nastąpić według art. 11 ust. 1 pkt 2 dekretu wymiar świadczeń w naturze właścicielowi lub posiadaczowi (użytkownikowi) budynku lub gruntu niezabudowanego.

Do art. 6 ust. 1 pkt 1.

1. Podmioty gospodarki uspołecznionej zwolnione są w ogóle od obowiązku świadczeń w naturze bez względu na tytuł posiadania, z wyjątkiem takich podmiotów gospodarki uspołecznionej, jak zrzeszenia uprawy ziemi, rolnicze spółdzielnie produkcyjne oraz państwowe gospodarstwa rolne.

2. Za państwowe gospodarstwa rolne w rozumieniu powołanych na wstępie przepisów dekretu z dnia 30. VI. 51 r. oraz uchwały Nr 395 Rady Ministrów z dnia 30. VI. 51 r. uważa się gospodarstwa rolne podległe nie tylko Ministerstwu Państwowych Gospodarstw Rolnych ale także gospodarstwa rolne prowadzone przez państwowe jednostki administracyjne i gospodarcze.

3. Państwowe jednostki organizacyjne jako podmioty gospodarki uspołecznionej podlegają obowiązkowi świadczeń w naturze tylko w przypadku prowadzenia gospodarstwa rolnego, natomiast z innych tytułów posiadania nie mogą być pociągnięte do obowiązku świadczeń w naturze. Np. przedsiębiorstwo „Lasy Państwowe" jako podmiot gospodarki uspołecznionej zwolnione jest od obowiązku świadczeń w naturze z tytułu posiadania budynków, przedsiębiorstw itp., natomiast w przypadku prowadzenia gospodarstwa rolnego może być pociągnięte do obowiązku świadczeń w naturze z tytułu posiadania tego gospodarstwa.

Przydział przez przedsiębiorstwa lasów państwowych gruntów rolnych personelowi terenowemu lasów państwowych w charakterze gruntów deputatowych w wykonaniu przepisów o uposażeniu pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych nie stwarza obowiązku świadczeń w naturze od tych gruntów ani dla przedsiębiorstw lasów państwowych, ani też dla pracowników, jako użytkujących te grunty tytułem części ich uposażenia służbowego.

4. Nadmienia się, że państwowe gospodarstwa rolne wolne są w myśl art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. a) od obowiązku świadczeń w naturze — w odniesieniu do gruntów zwolnionych od podatku gruntowego na podstawie przepisów o tym podatku.

5. Uchwała Nr 395 Rady Ministrów określiła tylko obowiązek świadczeń w naturze państwowych gospodarstw rolnych położonych w gminach, natomiast nie określiła tego obowiązku dla państwowych gospodarstw rolnych położonych w miastach, wobec tego państwowe gospodarstwa rolne położone w miastach nie mogą być pociągnięte do obowiązku świadczeń w naturze.

6. Pociągnięcie do obowiązku świadczeń w naturze państwowych gospodarstw rolnych może nastąpić w myśl § 1 uchwały tylko przy zachowaniu następujących warunków:

a) gdy roboty prowadzone w danej gminie przynoszą państwowym gospodarstwom rolnym bezpośrednie korzyści gospodarcze,

b) gdy roboty te nie mogą być wykonane za pomocą dniówek pracy niewykwalifikowanej, przypadających w ramach świadczeń w naturze od indywidualnych gospodarstw rolnych, położonych w tej gminie.

Warunki powyższe muszą być spełnione równocześnie, brak spełnienia jednego z tych warunków nie pozwala na pociągnięcie do obowiązku świadczeń państwowych gospodarstw rolnych.

O pociągnięciu do obowiązku świadczeń w naturze państwowych gospodarstw rolnych postanawia właściwe prezydium gminnej rady narodowej, w oparciu o plan wymiaru świadczeń w naturze i zatwierdzony plan zużycia tych świadczeń, opracowany w myśl instrukcji Ministra Finansów z dnia 12 maja 1952 r. w sprawie planowania budżetowego w zakresie środków specjalnych, pochodzących z obowiązkowych świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne oraz w sprawie wykonywania preliminarzy tych środków (Mon. Polski Nr A-44, poz. 632 i Nr A-60, poz. 913).

7. Wymiar świadczeń w naturze państwowym gospodarstwom rolnym nie może być dokonany w wysokości przekraczającej 1% podstawy opodatkowania, ustalonej państwowemu gospodarstwu rolnemu dla celów podatku gruntowego za rok podatkowy, poprzedzający rok świadczeń w naturze.

Jednak świadczenia w naturze mogą być wymierzone tym gospodarstwom w wysokości niższej od 1% podstawy opodatkowania, t. j. w ilości dniówek faktycznie potrzebnej danemu prezydium rady narodowej.

W tym przypadku należy w księdze wymiaru i wykonania świadczeń w naturze wykazać w rubr. 3 — podstawę opodatkowania ustaloną dla celów podatku gruntowego danego państwowego gospodarstwa rolnego, w rubr. 4 — kwotę stanowiącą 1% podstawy opodatkowania, w rubr. 5 — ilość dniówek faktycznie potrzebnych danemu prezydium rady narodowej, zaś w rubr. 6 — równowartość pieniężną tych dniówek.

8. Od państwowych gospodarstw rolnych pobiera się w myśl § 2 uchwały Nr 395 Rady Ministrów świadczenia w naturze w y ł ą c z n i e w dniówkach pracy niewykwalifikowanej lub dniówkach pracy środków przewozowych konnych bądź zmechanizowanych wraz z obsługą bez prawa zamiany świadczeń na gotówkę.

Zatem prezydia gminnych rad narodowych nie mogą na podstawie art. 13 ust. 2 dekretu wyrazić zgody na uiszczenie przez państwowe gospodarstwa rolne gotówką równowartości wymierzonych świadczeń w naturze, ani uznać w przypadku

wpłacenia przez państwowe gospodarstwa rolne równowartości tych świadczeń za równoznaczne z wykonaniem (odrobieniem) świadczeń w naturze.

W przypadku odmowy przez państwowe gospodarstwa rolne wykonania świadczeń w naturze w sposób określony w § 2 uchwały należy interweniować kolejno we właściwych władzach nadrzędnych o zmuszenie państwowych gospodarstw rolnych do wykonania świadczeń w naturze.

Do art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b).

1. Za izbę w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b) uważa się pomieszczenia określone jako izby w rozporządzeniu Ministrów: Odbudowy, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu z dnia 23. X. 1948 r. w sprawie wykonania dekretu o najmie lokali (Dz. U. Nr 50, poz. 398).

2. Osoba fizyczna lub prawna będąca właścicielem lub posiadaczem (użytkownikiem) jednego budynku o ilości do 3 izb jest wolna od obowiązku świadczeń w naturze.

3. Zwolnienie to przysługuje również właścicielowi, posiadaczowi (użytkownikowi) kilku budynków zawierających łącznie nie więcej niż 3 izby.

4. W przypadku posiadania przez osobę fizyczną lub prawną budynku o ilości ponad 3 izby zwolnienie od obowiązku świadczeń w naturze przysługuje tym osobom tylko w stosunku do trzech izb mieszkalnych, zaś od pozostałych izb należy dokonać wymiaru świadczeń w naturze.

5. Gdyby budynek o ilości ponad 3 izby zawierał tylko 1 lub 2 izby mieszkalne, a pozostałe izby były użytkowymi, wówczas zwolnieniu podlegają tylko izby mieszkalne, zaś od izb użytkowych należy dokonać wymiaru świadczeń w naturze

6. Właścicielowi lub posiadaczowi (użytkownikowi) budynku o ilości ponad 3 izby, zawierającego tylko izby użytkowe wymiaru świadczeń w naturze dokonuje się od wszystkich izb użytkowych budynku.

7. W przypadku posiadania przez jedną i tę samą osobę kilku budynków o łącznej ilości ponad 3 izby, zwolnienie przysługuje jedynie w stosunku do 3 izb mieszkalnych zaś od pozostałych izb należy dokonać wymiaru świadczeń w naturze.

Do art. 6 ust. 1 pkt 3.

Zwolnienie od obowiązku świadczeń w naturze osób określonych w art. 6 ust. 1 pkt 3 dotyczy tylko wykonywanego przez nie zawodu. Jeżeli zatem osoby w/w posiadają gospodarstwo rolne, budynek, grunt niezabudowany nie wchodzący w skład gospodarstwa rolnego lub przedsiębiorstwo — to nie korzystają ze zwolnienia od obowiązku świadczeń w naturze z tytułu posiadania gospodarstwa, budynku, gruntu niezabudowanego lub przedsiębiorstwa.

Do art. 9 ust. 1.

Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może określić najwyższą dopuszczalną ilość dniówek do wykonania (odrobienia) w ciągu roku łącznie z czasem przeznaczonym na wykonanie świadczeń w naturze w ramach pomocy sąsiedzkiej przy odbudowie wsi oraz wynikających z przepisów o ochronie przeciwpożarowej — jednakową dla wszystkich zobowiązanych do świadczeń albo zróżniczkować ją i określić dla każdej grupy zobowiązanych oddzielnie w zależności od rodzajów tytułu posiadania, a więc inną dla posiadaczy gospodarstw rolnych, inną dla posiadaczy budynków i gruntów niezabudowanych, inną dla posiadaczy przedsiębiorstw, inną dla spółdzielni produkcyjnych, a inną dla tych osób, które zostały pociągnięte do obowiązku świadczeń w naturze jednocześnie z kilku tytułów posiadania np. z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego i z tytułu posiadania budynku lub przedsiębiorstwa.

Dalsze jednak zróżniczkowanie najwyższej dopuszczalnej ilości dniówek do wykonania (odrobienia) w ciągu roku t. j. zróżniczkowanie w grupach zobowiązanych nie jest wskazane.

Do art. 9 ust. 3.

1. Za koszty poniesione na podstawie przepisów o ochronie przeciwpożarowej na utrzymanie zakładowych oraz terenowych straży pożarnych uważa się również równowartość dniówek faktycznie przepracowanych:

a) w komisjach zapobiegawczych (prewencyjnych) w akcjach ratunkowych, przy pełnieniu wart przez zobowiązanych, będących członkami ochotniczych straży pożarnych,

b) w akcjach ratunkowych przez zobowiązanych, wytypowanych do dostarczenia sprzężaju.

Zaliczenie równowartości dniówek faktycznie przepracowanych przez zobowiązanego przy w/w zajęciach może nastąpić najwyżej do wysokości równowartości wymierzonych mu w danym roku świadczeń w naturze.

W przypadku, gdy równowartość dniówek faktycznie przepracowanych przy tych zajęciach przekracza równowartość wymierzonych w danym roku świadczeń w naturze, nadwyżka dniówek przepracowanych nie może być uznaną za nadpłatę, ani zarachowaną na poczet wymiaru świadczeń w naturze roku następnego.

2. Zmniejszenie ilości dniówek, wymierzonych tytułem świadczeń w naturze o ilość dniówek faktycznie przepracowanych przy określonych w ust. 1 zajęciach przeprowadza właściwe prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej na wniosek osób zainteresowanych i na podstawie przedłożonych przez te osoby zaświadczeń, wystawionych przez komendę właściwej straży pożarnej, a stwierdzających ilość dniówek faktycznie przepracowanych przy omawianych zajęciach.

Dla komendanta straży pożarnej zaświadczenie takie wystawia komenda straży pożarnej hierarchicznie wyższego stopnia.

Do art. 11 ust. 1 pkt 2 lit. a).

Ilość dniówek świadczeń w naturze dla właścicieli lub posiadaczy gruntów niezabudowanych nie wchodzących w skład gospodarstwa rolnego różniczkuje i ustala prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej, biorąc pod uwagę obszar i przychód z tych gruntów oraz inne okoliczności mające wpływ na wysokość wymiaru świadczeń w naturze — najwyżej jednak do 5 dniówek pracy niewykwalifikowanej.

Do art. 12 ust. 1.

Ułamki jednostek wymiaru mniejsze od połowy odrzuca się, a równe połowie i większe zaokrągla się wzwyż do całkowitej jednostki.

Do art. 10 i art. 13 ust. 3.

1. W przypadku niewykonania w oznaczonym terminie świadczeń w naturze tj. niedostarczenia robocizny, środków przewozowych wzgl. materiałów, jeżeli nastąpiło obciążenie obowiązkiem odstąpienia materiałów niezbędnych dla robót wykonywanych w ramach świadczeń w naturze (art. 1 ust. 5), w gminach i miastach nie stanowiących powiatów może nastąpić podwyższenie tych świadczeń do 150% pierwotnego wymiaru.

Podwyższenie wymiaru może dotyczyć tylko tej części wymierzonych na dany rok świadczeń, która przypada do wykonania w naturze t. j. do odrobienia lub zastąpienia odpowiednimi materiałami, natomiast nie może dotyczyć tej części świadczeń, która przypada do uiszczenia w gotówce.

A więc jeżeli z ogólnej ilości wymierzonych za dany rok świadczeń przypada do wykonania w naturze (odrobienia lub zastąpienia materiałami) część świadczeń i do uiszczenia gotówką reszta świadczeń co może mieć miejsce w przypadkach gdy roczna wysokość świadczeń wyrażona w dniówkach pracy niewykwalifikowanej (art. 11 ust. 1) przekracza najwyższą dopuszczalną ilość dniówek określoną przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (art. 9 ust. 1 i 2) — ewentualnemu podwyższeniu do 50% podlega tylko ta część rocznego wy-

miaru, która przypada do wykonania w naturze (do odrobienia lub zastąpienia materiałami).

2. W przypadku wykonania w naturze (odrobienia) tylko części dniówek, przypadających do odrobienia — podwyższenie do 50% oblicza się nie od pozostałych do odrobienia dniówek, lecz od wszystkich dniówek ustalonych do odrobienia, a dopiero od podwyższonej ilości dniówek potrąca się ilość dniówek już odrobionych.

3. O podwyższeniu wymiaru świadczeń decyduje prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej na wniosek sołtysa lub nadzorcy robót, zaopiniowany przez obywatelską komisję podatkową w trybie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Min. Fin. z dnia 30. VI. 51 r. w sprawie zakresu i trybu działania obywatelskich komisji podatkowych dla celów podatku gruntowego oraz sposobu wynagrodzenia członków tych komisji (Dz. U. Nr 38, poz. 292).

Wniosek winien zawierać między innymi:

a) stwierdzenie faktu nieodrobienia w terminie określonej pracy,

b) datę doręczenia wezwania do dostarczenia świadczeń,

c) wyznaczony termin wykonania świadczeń.

4. Stosowanie podwyżki świadczeń nie jest obowiązkowe. Ocena potrzeby użycia tego środka należy do prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej, które winno przed wydaniem decyzji o podwyższeniu wymiaru dokładnie zbadać przyczyny niewykonania (nieodrobienia) świadczeń, a więc czy w danym przypadku ma miejsce wyłącznie zła wola lub opieszałość zobowiązanego, czy też zaistniały okoliczności uniemożliwiające mu lub utrudniające w istotny sposób wykonanie obowiązku w całości i w oznaczonym terminie (np. niezdolność zobowiązanego do pracy i brak domowników, którzy mogliby go wyręczyć w tej pracy, choroba, braki w sprzężaju).

5. Decyzja o podwyższeniu wymiaru świadczeń winna być doręczona zobowiązanemu do świadczeń za pokwitowaniem, od której zobowiązany ma prawo się odwołać.

Do odwołań tego rodzaju stosuje się tryb postępowania obowiązujący przy rozpatrywaniu odwołań od decyzji, dotyczących pierwotnego wymiaru (od nakazu dostarczenia świadczeń).

6. Na skutek podwyższenia wymiaru dniówek następuje obowiązek uiszczenia gotówką równowartości tych dniówek, przy czym za termin płatności tej równowartości uważa się ostatni dzień okresu, w ciągu którego świadczenia miały być wykonane (odrobione względnie zastąpione materiałami).

W związku z powyższym decyzja o podwyższeniu wymiaru świadczeń (dniówek) powinna zawierać m. in. wezwanie do uiszczenia gotówką równowartości świadczeń z zagrożeniem wdrożenia kroków egzekucyjnych, jeżeli w terminie tygodniowym od daty doręczenia decyzji nie nastąpi zapłata należności.

Decyzja zawierająca powyższe wezwanie będzie zastępowała upomnienie, które w myśl przepisów art. 26 ust. 1 dekretu z dnia 28. X. 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. Nr 21, poz. 84) powinno być doręczone dłużnikowi przed dokonaniem zajęcia i ewentualnie wdrożeniem dalszych kroków egzekucyjnych.

Przy pobieraniu należności, przypadającej z w/w decyzji oblicza się podatek za zwłokę od daty ostatniego dnia okresu, w ciągu którego świadczenia miały być wykonane (odrobione lub zastąpione materiałami).

Do art. 13 ust. 2.

Prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej może zezwolić na uiszczenie gotówką równowartości całorocznego wymiaru świadczeń lub jego części (np. w przypadku częściowego odrobienia świadczeń, a niemożności odrobienia reszty świadczeń na skutek choroby, braku sprzężaju lub innych przyczyn). Zwolnienia udziela się na wniosek zainteresowanego w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie (np. w przypadku ułomności, choroby zobowiązanego i t. p.).

O powziętej decyzji co do zezwolenia lub odmowy zezwolenia na uiszczenie gotówką równowartości świadczeń w naturze należy powiadomić osobę zobowiązaną do tych świadczeń.

Do art. 13 ust. 4.

Uchwała gminnej oraz miejskiej rady narodowej miasta nie stanowiącego powiatu o wprowadzeniu obowiązku uiszczenia gotówką równowartości świadczeń w naturze powinna być podjęta przed dokonaniem wymiaru świadczeń.

Dyrektor Departamentu E. Murdzeński

KOMUNIKAT

W nr 21 Biuletynu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego pod poz. 86 zostało opublikowane zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 165 z dnia 1 lipca 1953 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wydawania, finansowania i kolportażu cenników artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych — wydane w porozumieniu z Ministrem Finansów, zaś Nr 22 tegoż Biuletynu pod poz. 93 — zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 172 z dnia 4 lipca 1953 r. w sprawie Funduszu Wyrównawczego Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr. 70-412-2400/2 w N.B.P. Oddział Warszawa - Praga.
Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 1,50

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. PWPW 2C